

ZÁKON O DISTRIBUCI POJIŠTĚNÍ A ZAJIŠTĚNÍ

č. 170/2018 Sb., ze dne 26. července 2018

ve znění:

zák. č. 119/2020 Sb., zák. č. 524/2020 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje

- a) činnost osob oprávněných zprostředkovávat pojištění nebo zajištění, včetně činnosti těchto osob v zahraničí,
- b) práva a povinnosti při distribuci pojištění nebo zajištění a
- c) působnost správních orgánů v oblasti distribuce pojištění nebo zajištění.

¹⁾ Čl. 183 až 185 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Přepřacované znění).
Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/97 ze dne 20. ledna 2016 o distribuci pojištění (přepřacované znění).

K § 1

Dne 20. 1. 2016 vyšla v Úředním věstníku EU směrnice IDD, která nahradila tehdejší směrnici 2002/92/ES o zprostředkování pojištění a přinesla do oblasti sjednávání pojišťovacích produktů a služeb řadu nových regulačních prvků. Ty odpovídaly celkové koncepci Evropské komise k ochraně spotřebitele na finančním trhu, která je patrná nejen v sektoru pojišťovnictví, ale také na kapitálovém trhu nebo v oblasti spotřebitelských úvěrů. Podstatou této koncepce je zejména zajištění stejné úrovně ochrany spotřebitele pro různé způsoby distribuce, posílení důrazu na srozumitelnost a srovnatelnost informací o finančních produktech (zejména pak informací o nákladech a sjednaných plněních) a zvýšení nároků na profesionalitu osob působících v daném odvětví. Nová směrnice IDD oproti dřívější směrnici 2002/92/ES zejména aplikuje tzv. distribučně neutrální regulační přístup, tj. rozšiřuje působnost regulace i na přímý prodej pojištění na pobočkách pojišťoven

(s čímž souvisí i změna názvu směrnice), zavádí zvláštní (přísnější) pravidla jednání pro distribuci produktů životního pojištění s tzv. investiční složkou, pro produkty jednodušší naopak stanoví informační povinnosti užší, posiluje požadavky na odbornost a důvěryhodnost osob zamýšlejících distribuovat pojištění, včetně požadavku na kontinuální profesní vzdělávání osob, které již v odvětví působí, zakotvuje novou povinnost pojišťoven vyhodnocovat vhodnost nabízených pojistných produktů pro jednotlivé cílové skupiny zákazníků (s možností orgánů dohledu tento soulad produktu s potřebami klientů kontrolovat) a zpřesňuje a vyjasňuje možnosti a pravidla přeshraničního poskytování pojistných služeb, včetně rozdělení dohledových pravomocí mezi orgány domovského a hostitelského státu.

Zákon o distribuci pojištění a zajištění je třeba interpretovat ve spojení s dalšími zákony, zejména zákonem o pojišťovnictví, pokud jde o úpravu pojišťovnictví jako takového, z něhož distribuce pojištění tvoří určitou výseč, a k občanskému zákoníku, zejména jde-li o otázky závazkového práva (pojistná smlouva). Osoby oprávněné zprostředkovávat pojištění a zajištění jsou pak komplexně upraveny v komentovaném zákoně, a to včetně přeshraničních vazeb této činnosti, resp. činnosti v zahraničí, na rozdíl od pojišťoven, u nichž jsou přeshraniční aspekty upraveny v zákoně o pojišťovnictví. Totéž platí pro dohledová ustanovení. Jde-li o řídicí a kontrolní systém, je úprava zákona o pojišťovnictví v zákoně o distribuci pojištění a zajištění doplněna o určité aspekty (srov. zejména § 48).

Hlavní jádro zákona tvoří úprava práv a povinností osob distribuujících pojištění nebo zajištění, a to právě v souvislosti s touto distribucí. Tato práva sice nezahrnují otázky upravené občanským zákoníkem, s nimiž se často prolínají, ale lze říci, že jejich těžiště oproti občanskému zákoníku zde představuje veřejnoprávní regulace.

Jde-li o působnost správních orgánů, tu je třeba, jak naznačeno výše, chápat jako komplexní v případě pojišťovacích zprostředkovatelů, a jako komplementární k zákonu o pojišťovnictví v případě pojišťoven. Další působnost lze pro orgán dohledu dovozovat například ze zákona o ochraně spotřebitele (jde-li o nekalé obchodní praktiky, případně přeshraniční spolupráci ve věcech ochrany spotřebitele).

Související předpisy:

směrnice IDD, – obč. zák., – zák. o pojišťovnictví

§ 2

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) **distribucí pojištění poskytování nebo zprostředkování pojištění,**
- b) **distribucí zajištění poskytování nebo zprostředkování zajištění,**
- c) **poskytováním pojištění jednání pojistitele vlastním jménem, které spočívá v**
  1. **nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit pojištění, včetně srovnávání pojištění,**
  2. **předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení pojištění,**
  3. **provádění dalších přípravných prací směřujících ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění, nebo**
  4. **sjednání nebo změně pojištění,**

- d) poskytováním zajištění jednání zajištětele vlastním jménem, které spočívá v
  1. nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit zajištění, včetně srovnávání zajištění,
  2. předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení zajištění,
  3. provádění dalších přípravných prací směřujících ke sjednání, změně nebo ukončení zajištění, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání, změně nebo ukončení zajištění, nebo
  4. sjednání nebo změně zajištění,
- e) zprostředkováním pojištění jednání jménem pojistitele nebo zákazníka odlišné od poskytování pojištění, které spočívá v
  1. nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit pojištění, včetně srovnávání pojištění,
  2. předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení pojištění,
  3. provádění dalších přípravných prací směřujících ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění,
  4. sjednání nebo změně pojištění, nebo
  5. pomoci při správě pojištění a při uplatňování práv z pojištění,
- f) zprostředkováním zajištění jednání jménem zajištětele nebo zákazníka odlišné od poskytování zajištění, které spočívá v
  1. nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit zajištění, včetně srovnávání zajištění,
  2. předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení zajištění,
  3. provádění dalších přípravných prací směřujících ke sjednání, změně nebo ukončení zajištění, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání, změně nebo ukončení zajištění,
  4. sjednání nebo změně zajištění, nebo
  5. pomoci při správě zajištění a při uplatňování práv ze zajištění,
- g) členským státem členský stát Evropské unie nebo jiný smluvní stát Dohody o Evropském hospodářském prostoru,
- h) údaji o osobě
  1. u podnikající fyzické osoby jméno, adresa sídla, datum narození a identifikační číslo osoby, bylo-li jí přiděleno; u fyzické osoby usazené v jiném než členském státě, není-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky občanem členského státu nebo jeho rodinným příslušníkem, též místo trvalého nebo dlouhodobého pobytu v České republice,
  2. u právnické osoby jméno, adresa sídla, identifikační číslo osoby, bylo-li jí přiděleno; u právnické osoby se sídlem v jiném než členském státě též adresa pobočky obchodního závodu umístěné v České republice,
- i) pojišťovací zprostředkovatelem ten, kdo jako podnikatel zprostředkovává pojištění nebo zajištění,
- j) zastoupeným pojišťovna, zajišťovna, samostatný zprostředkovatel nebo pojišťovací zprostředkovatel s domovským členským státem jiným, než je Česká republika, s nimiž má vázaný zástupce nebo doplňkový pojišťovací zprostředkovatel uzavřenou smlouvu, na jejímž základě zprostředkovává pojištění nebo zajištění,

- k) pracovníkem osoba, která je s pojišťovnou, zajišťovnou nebo pojišťovacím zprostředkovatelem v pracovněprávním vztahu, anebo člen statutárního orgánu pojišťovny, zajišťovny nebo pojišťovacího zprostředkovatele, nebo jiná osoba s obdobnou působností nebo prokurista, pokud se přímo podílejí na distribuci pojištění nebo zajištění, nebo jsou za distribuci pojištění nebo zajištění odpovědní,
- l) zákazníkem zájemce o pojištění nebo zajištění, pojistník nebo zajistník,
- m) životním pojištěním pojištění, které spadá do odvětví životních pojištění podle zákona o pojišťovnictví,
- n) rezervotvorným pojištěním životní pojištění, které umožňuje vytvářet z předepsaného pojistného kapitálovou rezervu, která může být zcela nebo zčásti vyplacena oprávněné osobě,
- o) skupinou odbornosti
  1. distribuce životního pojištění,
  2. distribuce pojištění škod na pozemních dopravních prostředcích jiných než drážních vozidlech a pojištění odpovědnosti vyplývající z provozu pozemního motorového a jeho přípojného vozidla, včetně přípojištění úrazu,
  3. distribuce neživotního pojištění, s výjimkou činností uvedených v bodě 4 nebo 5,
  4. distribuce neživotního pojištění týkajícího se podnikatelské činnosti zákazníka, s výjimkou činností uvedených v bodě 5,
  5. distribuce pojištění velkých pojistných rizik,
  6. distribuce zajištění,
- p) domovským členským státem členský stát, ve kterém má pojišťovací zprostředkovatel své sídlo nebo bydliště a ve kterém získal oprávnění k činnosti,
- q) hostitelským členským státem členský stát odlišný od domovského členského státu, ve kterém má pojišťovací zprostředkovatel pobočku, nebo ve kterém zprostředkovává pojištění nebo zajištění na základě svobody dočasně poskytovat služby,
- r) úzkým propojením úzké propojení podle zákona o pojišťovnictví,
- s) odměnou provize, úhrada, jiná platba, včetně finanční nebo nefinanční výhody, nebo jiná pobídka, které jsou nabízeny nebo poskytovány ve vztahu k distribuovanému pojištění, a to za celou dobu trvání pojištění.

K § 2

Vymezení pojmů tvořící nezbytný základ pro část pojmů je transpozicí směrnice IDD, část je upravena v návaznosti na další zákony na finančním trhu (zákon o spotřebitelském úvěru, zákon o podnikání na kapitálovém trhu, zákon o doplňkovém penzijním spoření). I když to není výslovně stanoveno [výjimkou jsou § 2 písm. m) a r)], z obecných zásad tvorby právních předpisů vyplývá, že další pojmy, jsou-li vymezeny jinými právními předpisy, mají právě význam zachycený v těchto právních předpisech, typicky pojem „pojišťovna“ či „zajišťovna“ v zákoně o pojišťovnictví, který zahrnuje tuzemskou i zahraniční pojišťovnu, pojmy „pojistník“, „pojištěný“ dle občanského zákoníku atp.

K písm. a) a b)

Pojem distribuce pojištění (zajištění) odkazuje na skutečnost, že dodání pojistné ochrany pojistitelem zákazníkovi může nabývat různých podob, které regulace s ohledem na své

potřeby kategorizuje do dvou subpojmů – poskytování pojištění (a zajištění) a zprostředkování pojištění (a zajištění). Distribuce pojištění je termínem zavedeným již směrnicí IDD, a proto se v rámci úplné transpozice od něj nelze odchýlit. Cílem směrnice bylo vytvořit takový rámec ochrany spotřebitele v pojišťovnictví, který oproti úpravě dosavadní (tj. směrnici 2002/92/ES) pokryje jak sjednávání pojištění (zajištění) prostřednictvím pojišťovacího zprostředkovatele coby osoby samostatně výdělečně činné, tak přímé sjednávání pojištění prostřednictvím zaměstnanců na pobočkách pojišťoven. S jistou mírou zjednodušení lze rozdíl mezi poskytováním a zprostředkováním vyjádřit prostřednictvím pojmů interní a externí distribuce (s tou výhradou, že za interní distribuci bývá pojišťovny chápáno také zprostředkování, které vykonávají „výhradní“ pojišťovací zprostředkovatelé, tj. zprostředkovatelé vykonávající činnost výhradně pro jednu pojišťovnu). Naprostou většinu práv a povinností spojuje zákon jak se zprostředkováním, tak s poskytováním pojištění (zajištění), souhrnný pojem distribuce, případně od něj odvozený pojem distributor, tedy umožňuje takto zakotvit práva a povinnosti legislativně-technicky jednodušším a přehlednějším způsobem.

Směrnice IDD vyjadřuje rozdíl mezi jednotlivými distribučními činnostmi nepřímo prostřednictvím definice zprostředkovatele pojištění [čl. 2 (1)(3)], kterým je osoba provádějící distribuci pojištění, která není pojišťovnou (pojistitelem, tedy poskytovatelem pojištění). Součástí pojmu distribuce pojištění podle zákona o distribuci pojištění a zajištění není činnost ve smyslu § 4, nicméně tento zákon ji upravuje vztažením distribučních povinností na pojistníky, a tedy ji jednak začleňuje do rozsahu své působnosti a jednak jí fakticky status distribuce přiznává i způsobem právní úpravy. V tomto ohledu je vhodné doplnit, že do budoucna se jeví jako pravděpodobné, že se právě i flotilový způsob sjednávání pojištění stane z pohledu evropského práva a následně i z pohledu práva členských států plnohodnotně regulovanou distribuční činností.

Do pojmu distribuce (pojištění, zajištění) dále nepatří, resp. se do něj obvykle neřadí ty činnosti, které jsou svým obsahem sice klientské, tj. předpokládají přímou či nepřímou (prostřednictvím internetu) interakci se zákazníkem, a současně odborné (tj. předpokládající určité specifické znalosti a dovednost), které nejsou prováděny v kontextu sjednání pojistné ochrany, ale které mají plnit některé související izolované povinnosti předpokládané specifickými právními předpisy, jako např. ověřování zákazníka podle požadavků předpisů proti tzv. praní špinavých peněz (AML), podávání informací o ochraně osobních údajů apod. Distribucí pojištění (zajištění) by se neměly rozumět ani ty klientské činnosti, které jsou svou povahou více či méně neodborné (přijímání dokumentace na podatelně, odpovídání technických dotazů na call centru apod.).

K písm. c, d, e) a f)

Činnosti poskytování a zprostředkování finančních produktů jsou již v rámci tuzemského práva finančního trhu v míře, ve které to nevyklučují sektorová specifika, horizontálně regulovanou činností. Obdobně jako v komentovaném zákonu je tomu v zákoně o spotřebitelském úvěru či v zákonu o doplňkovém penzijním spoření, naopak specifická úprava zůstává v tomto směru pro oblast kapitálového trhu v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu a v zákoně o investičních společnostech a investičních fondech. V případě tří dříve uvedených zákonů však dochází k odlišení distribuční činnosti, kterou vykonává tzv. tvůrce produktu (poskytovatel), a činnosti, která probíhá za přítomnosti mezičlánku v podobě zprostředkovatele. Pojem „poskytování (pojištění, zajištění)“ směrnice IDD

přímo neupravuje, lze jej však dovodit z propojení definic „distribuce (pojištění, zajištění)“, „zprostředkovatel (pojištění, zajištění)“ a „zprostředkovatel doplňkového pojištění“. Zákon pojem poskytování využívá v těch svých ustanoveních, která se z povahy věci týkají pouze pojistitelů/pojišťoven, tj. které není smysluplné upravovat pro pojišťovací zprostředkovatele.

Pojetí definice v komentovaných ustanoveních je alternativní (nekumulativní), tj. k tomu, aby se daná činnost kvalifikovala jako „poskytování (pojištění, zajištění)“, postačuje, je-li v dané činnosti přítomen, resp. splněn jeden z celkových čtyř definičních znaků. Zatímco poskytování (pojištění, zajištění) je definováno [viz návěti v písm. c) a d)] jako jednání pojistitele (zajistitele) vlastním jménem, zprostředkování je upraveno jako činnost, která spočívá v jednání jménem pojistitele (zajistitele) či zákazníka (k rozdílu mezi tzv. agentskou a makléřskou činností viz komentář k § 12). Ve smyslu úplné transpozice definice distribuce pojištění ze směrnice IDD, která nepoužívá konstrukci „jednání jménem“, je však třeba chápat tento rys nikoli jako omezující, ale jako popisný v tom smyslu, že označuje spolupráci s dvěma možnými stranami pojistné smlouvy (na rozdíl např. od nabízení možnosti stát se pojištěným podle § 4). Pro eliminaci rozporu s rozsahem působnosti směrnice IDD je tedy namístě široký výklad, který nezahrnuje jen jednání ve smyslu právního jednání podle občanského zákoníku, ale veškerou činnost pro zákazníka či pojišťovnu v kontextu sjednání, správy či uplatňování práv z pojištění. Naopak součástí návěti není oproti předchozí právní úpravě (zákon o pojišťovacích zprostředkovatelích) odborný charakter činnosti. Ten však nebyl z definice vypuštěn se záměrem předmět úpravy zúžit, nýbrž byl implicitně vyjádřen v nové, velmi podrobné úpravě odborné způsobilosti, takže není pochyb o tom, že zákon, resp. jeho právní úprava podnikatelského výkonu poskytování či zprostředkování pojištění, se vztahuje pouze na činnost, k níž je třeba takovou odbornou způsobilost mít.

Dovětek mířící na skutečnost, že má jít o činnost odlišnou od poskytování pojištění, míří na situace, kdy pojišťovna nevystupuje v daném pojistném vztahu coby pojistitel, ale zprostředkovává pojištění jiné pojišťovny (§ 5 odst. 2).

Poskytování a zprostředkování pojištění (zajištění) v sobě obecně zahrnuje jak činnosti související se sjednáním pojištění (zajištění) – tj. uzavřením pojistné nebo zajistné smlouvy –, tak i činnosti, které tomuto sjednání předcházejí (nabízení, doporučování, analýza informací od zákazníka, předkládání návrhů, další přípravné práce) anebo je následují (obecně jde zejména o provádění změn ve sjednaném pojištění, v případě zprostředkování pak o pomoc při správě pojištění a při uplatňování práv z pojištění, typicky při výplatě pojistného plnění).

K bodu 1

Nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit pojištění (zajištění), včetně srovnávání (zajištění) pojištění, je subčinností společnou pro všechny čtyři definované regulované činnosti. Nespadá [viz komentář k písm. a) a b) výše] sem činnost podle § 4, protože ta je – na rozdíl od poskytování a zprostředkování pojištění – vykonávána ve prospěch pojištěného pojistníkem. Definice pokrývá všechny úkony, kterými lze s pojistnou (zajistnou) smlouvou disponovat, tedy jak sjednání pojištění (zajištění), tak jeho změnu nebo ukončení. Takto regulovaná činnost není jakékoli nabízení možnosti, ale takové, které je komunikováno individuálně, nikoli neadresně vůči širší veřejnosti, jako je tomu například u reklamy.

Specifickou činností, která je v rámci nabízení příslušných produktů a služeb vykonávána obvykle prostřednictvím online nástrojů komunikace (internet), je srovnávání. Jak uvádí důvodová zpráva, „srovnáváním pojištění (zajištění) se rozumí [zejména] poskytování informací a sdělení o výsledcích provedeného srovnání pojistných produktů dostupných na trhu (nebo jeho části) podle různých kritérií souvisejících s rozsahem a cenou pojistného krytí. Typicky jde o činnost provozovanou k tomuto účelu provozovateli specializovaných internetových stránek, finančních webů apod.“ To, zda srovnávací činnost v pojišťovnictví spadá do definice distribuce (nabízení), a tedy zda podléhá regulaci [viz k tomu též komentář k § 3 písm. c)], se odvíjí od toho, zda je na konci tohoto srovnávacího procesu klientovi umožněno přímo či nepřímo provést sjednání či změnu příslušného pojistného (zajistného) produktu. Jde-li naopak o aktivitu, která je typicky produktem žurnalistické činnosti (článek srovnávající rozsah a cenu pojistného krytí pro určitý modelový objekt pojištění), o regulované srovnávání pojištění (zajištění) se nejedná.

K bodu 2

Předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení pojištění (zajištění) je z povahy věci činností navazující na činnost nabízení. Je pomyslným druhým stupněm vztahu distributora pojištění (zajištění) a zákazníka, projevem buď vyjadřujícím vůli zákazníka uzavřít pojistnou smlouvu (pakliže jde o návrh z jeho strany), anebo vůli pojišťovny učinit závaznou nabídku, přičemž je možné dále jednat o parametrech sjednávaného produktu či služby.

K bodu 3

Pojem přípravné práce vychází z definice distribuce pojištění obsažené ve směrnici IDD (a v obdobném provedení jej nalezneme rovněž ve směrnici 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru a směrnici 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení). Z tohoto kontextu vyplývá, že za přípravné práce je možné považovat v zásadě cokoli, co věcně souvisí a předchází uzavření pojistné (zajistné) smlouvy, resp. sjednání příslušného pojistného (zajistného) produktu. Není podstatné, zdali k tomuto smluvnímu aktu nakonec dojde, klíčová je přítomnost oboustranné vůle k němu směřovat. Komentovaný zákon hovoří o provádění „dalších přípravných prací“, z čehož plyne, že přípravné práce jako takové musí být v určité kvalitě a rozsahu rovněž obsahem činností „nabízení“ i „předkládání“ (viz body 1 a 2 definic poskytování a zprostředkování pojištění a zajištění). Jádrem pojmu přípravné práce je tedy opět činnost, jejíž motivací a cílem je budoucí uzavření smlouvy a která není obsažena v pojmech zmíněných.

Důležitou součástí definice provádění (dalších) přípravných prací, která rovněž reflektuje vymezení činnosti distribuce pojištění a zajištění ve směrnici IDD, je dovětek, resp. zmínka o tom, že její součástí (definčním znakem) může být také poskytování souvisejícího doporučení; v pojmosloví směrnice jde o sousloví „poskytování poradenství“. Je nutné zdůraznit, že v tomto kontextu se vždy jedná o doporučení, resp. poradenství do jisté míry individualizované, adresné, osobní. Tento dovětek akcentuje skutečnost, že různé formy a způsoby prezentace tohoto doporučení bývají nedílnou součástí distribučních činností v pojišťovnictví. Tomu je třeba rozumět v souvislosti zejména s testem tzv. požadavků a potřeb, který je neopominutelnou součástí prodejního procesu (§ 77, případně § 78) a během něhož je nutné tyto individuální požadavky a potřeby s určitou mírou věrohodnosti zjistit (už kvůli nutnosti pojistitele znát přebíraná rizika), takže nikdy nejde o situaci

slepého vykonávání pokynů typu „execution only“ známých z kapitálového trhu, kdy zákazník dává protistraně jasné zadání ohledně svých potřeb a neočekává v této souvislosti žádné doporučení. I v situaci, kdy již dostal doporučení z jiného zdroje, nebo je jeho prioritou pro v danou chvíli rychlost sjednání pojištění, je třeba testu požadavků a potřeb dostát. Přítomnost osobního doporučení je tedy běžnou eventualitou, a proto důležitým rozpoznávacím znakem distribuce pojištění.

Často diskutovanou otázkou bývá regulatorní a dohledové zacházení s činnostmi, které spočívají v určitých přípravných úkonech souvisejících s očekávaným vznikem smluvního (pojistného) vztahu, ale které jsou po obsahové stránce na hraně definice přípravných prací. Vycházet je přitom třeba opět z důvodu úplné transpozice jednak ze znění směrnice IDD, jednak z požadavku na odbornost takové činnosti (viz úvodní komentář k návěti). Zajímavou je v této souvislosti zejména činnost spočívající ve sběru dat od zákazníka, která předchází další klientské komunikaci. *A priori* se situace může jevit tak, že takový sběr dat úzce souvisí s přípravou na budoucí uzavření smlouvy. Tím spíše pokud jednání s klientem probíhá v prostorách distributora, pracuje se s jeho „hlavičkovou dokumentací“ apod. Tyto znaky z pohledu zákazníka nepochybně vedou k domněnce, že jde o regulovaný distribuční proces, což je podstatné. Zároveň lze předpokládat, že ani při pouhém sběru dat nebude komunikace se zákazníkem postrádat prvky interakce, že zákazník bude klást otázky k zjišťovaným údajům apod. Proto lze téměř s jistotou dovodit, že se v takovém případě jedná o přípravné práce ve smyslu zákona. Je tedy možné shrnout, že součástí regulovaného (distribučního) jednání dané osoby musí být zjevná motivace vést komunikaci v rámci klientského předšmluvního procesu tak, že směřuje k uzavření smlouvy, a to i nepřímou [srov. meze výjimky ohledně sdělování informací podle § 3 odst. 1 písm. a) – postačí tedy i to, že účelem je napomáhání sjednání pojištění nebo plnění z něj].

Prakticky vzato takovým projevem motivace může být např. to, že vyplnění dotazníku probíhá v návaznosti na předchozí komunikaci se zákazníkem, v níž nastínil zájem o určitý produkt, kdy mu byly prezentovány možnosti, které daný typ finanční služby nabízí, nebo v rámci které obdržel sdělení, že vyplnění dotazníku je nezbytnou podmínkou pro uzavření příslušné smlouvy. Je-li takový projev vůle učiněn, splňuje činnost nutnou podmínku pro to, aby se kvalifikovala jako regulovaná přípravná práce. Opakem může být situace, kdy u svých klientů finanční instituce formou ankety či průzkumu zjišťuje některé své preference týkající se financí, aniž by bylo činěno v kontextu individuálního oslovení zákazníka finanční institucí, nebo finanční instituce zákazníkem.

Na straně jedné je zde hypotetická situace, kdy je klientovi dokument pouze pasivně předán k vyplnění a jsou mu podávány případně jen technické instrukce, jak jej správně vyplnit (např. dotaz na to, je-li možné zaškrtnout i více než jednu odpověď, dotaz na časovou dotaci pro vyplnění dotazníku apod.). To je činnost, kterou může s ohledem na její neodbornou povahu učinit osoba typu pomocné administrativní síly, vrátného či operátora v call centru (byť i zde může docházet k výkonu odborných činností). Vedle toho lze identifikovat činnosti, které předpokládají aktivní a/nebo odbornou komunikaci se zákazníkem. Vždy však záleží na kontextu z pohledu zákazníka, zejména je-li činnost vykonávána v prostorách distributora či pod jeho označením, a pokud tedy lze motivaci ke sjednání pojištění předpokládat.

Oproti tomu lze postavit schéma standardní klientské schůzky, kde dotčená osoba, např. přepážkový zaměstnanec banky, který u klienta zjišťuje zájem o možné pojišťovací či investiční služby, je k dispozici pro případné dotazy či rady týkající se nikoli jen

technikálií, ale také věcné stránky problematiky (kde správné porozumění textu dotazníku může u zákazníka významně ovlivnit případné následné nastavení pojištění distributorem). Lze zřejmě dovodit, že nikoli jen samotná odborná komunikace s klientem (odpovědi na odborné dotazy, vyslovování individuálních doporučení), které jsou z podstaty věci regulovanou činností, ale už jen vyvolání dojmu u zákazníka, že daná osoba je způsobilá tuto případnou odbornou komunikaci vést, jsou naplněním znaku distribuce. Stejný závěr je třeba učinit v případě přítomnosti četných návodných prvků či jiných než neutrálních tvrzení v samotném dotazníku, které zákazníka mohou podvědomě směřovat do možných budoucích smluvních podmínek či výběru konkrétního produktu.

Zároveň je třeba podotknout, že komunikace se zákazníkem jako taková není nutnou zákonnou podmínkou naplnění pojmu přípravných prací. Spadají sem proto jak činnosti tzv. front office (přímé jednání se zákazníkem), tak činnosti back office (příprava smluv, posuzování finančních možností zákazníka), což vyplývá opět z návětí, tzn. jednání jménem pojistitele, jež může zákazníka ovlivnit i nepřímo, aniž by proběhl např. rozhovor mezi oběma dotčenými osobami. Distribuce se tedy nerovná pouhému prodeji ve smyslu přesvědčování zákazníka, ale také a zejména obsahuje činnosti, které naplňují definici právního jednání (byť ani na tu se neomezuji, viz komentář výše).

K bodu 4

Dle tohoto bodu [společného pro písm. c) až f)] je součástí činnosti poskytování a zprostředkování pojištění či zajištění přirozeně také vlastní kontraktace, tj. sjednání pojištění či zajištění, resp. jeho změna.

K bodu 5 [písm. e) a f)]

Pomoc při správě pojištění či zajištění a při uplatňování práv z něj je součástí definice distribuce pojištění, resp. zajištění ve smyslu směrnice IDD. Z podstaty věci je součástí pouze činnosti zprostředkování, neboť vlastní správa pojištění či zajištění a realizace práv z něj plynoucích, které vykonává samotná pojišťovna, již není svou podstatou činností pomocnou, nýbrž jde o vlastní pojišťovací činnost podle § 3 odst. 1 písm. f) zák. o pojišťovnictví. Zákonodárce se zde rozhodl pro minimalistický transpoziční přístup, kdy do definice „poskytování“ nezahrnul odpovídající „pomocné“ administrativní činnosti spočívající v realizaci různých klientských úkonů v průběhu trvání pojištění, které nepokrývá obsah pojmů nabízení, předkládání a provádění dalších přípravných prací. Konkrétně se může jednat např. o úkony související s výplatou odkupného (u rezervotvorného pojištění), či teoreticky také o ty, které by se týkaly tzv. likvidace pojistných událostí, tj. šetření pojistné události nutné ke zjištění existence a rozsahu povinnosti pojistitele plnit (§ 2796 až 2799 obč. zák.) – ta je navíc z působnosti zákona výslovně vyloučena [§ 3 odst. 1 písm. e)].

K písm. g)

Pojem „členský stát“ zákon zavádí s ohledem na formulaci práv a povinností při přeshraniční distribuci pojištění a zajištění. Členským státem se rozumí nejen členský stát Evropské unie, ale také jiný smluvní stát Dohody o Evropském hospodářském prostoru, tedy Dohody vyhlášené ve sbírce mezinárodních smluv pod č. 34/2010 Sb. m. s., přičemž sjednána byla již v roce 1994 mezi EU a zeměmi sdruženými do Evropského sdružení volného obchodu, tj. v současné době jde o Island, Lichtenštejnsko a Norsko, které rovněž

mají přístup na tzv. vnitřní trh. Směrnice IDD byla rozhodnutím Společného výboru EHP č. 214/2018 z 26. 10. 2018 zařazena na seznam předpisů relevantních pro EHP. Zákon dále v logice úpravy směrnice IDD rozlišuje členský stát domovský a hostitelský [viz komentář k písm. p) a q)], což je členění sloužící zejména pro potřeby vymezení působnosti orgánů dohledu.

K písm. h)

Zákon definuje pojem „údaje o osobě“ pro účely úpravy veřejnoprávních oprávnění pojišťovacích zprostředkovatelů (řízení o žádosti samostatného zprostředkovatele, zápis vázaných zástupců a doplňkových pojišťovacích zprostředkovatelů) a jiných osob (akreditované osoby), návazné vedení registru těchto osob Českou národní bankou a některých dalších ustanovení zákona (evidence pojistníků nabízejících možnost stát se pojištěným podle § 4, osvědčení o vykonání odborné zkoušky a o absolvování následného vzdělávání, zveřejňování sankčních rozhodnutí). Jde o ustanovení v některých případech speciální, svým rozsahem užší, k § 37 spr. řádu. V případě podnikající fyzické osoby jde o obvyklé identifikační údaje, přičemž se rozlišuje, jde-li o občana členského státu [viz komentář k písm. g)], nebo nikoli – v takovém případě musí příslušná osoba uvést místo trvalého nebo dlouhodobého pobytu v ČR. U zahraničních osob právnických se v takovém případě (tj. jde-li o osobu mimo členské státy) musí nahlásit adresa pobočky umístěné v ČR.

K písm. i)

Definice pojišťovacího zprostředkovatele je – oproti předchozí právní úpravě obsažené v zákonu o pojišťovacích zprostředkovatelích – definicí materiální, resp. soukromoprávní. Pojišťovacím zprostředkovatelem je osoba, která materiálně vykonává danou činnost, tj. zprostředkovává pojištění nebo zajištění, přičemž tuto činnost vykonává jako podnikatel, tj. naplněním znaků podle ustanovení § 420 obč. zák. Pojišťovacím zprostředkovatelem může být jak osoba se sídlem v ČR, tak zahraniční osoba. Pojišťovací zprostředkovatelé však musejí pro legální výkon své činnosti získat příslušné veřejnoprávní oprávnění podle § 5 (samostatného zprostředkovatele, vázaného zástupce, nebo doplňkového pojišťovacího zprostředkovatele), nejde-li o pojišťovací zprostředkovatele s domovským státem jiným, než je ČR, anebo nesplní-li stanovené podmínky pro vyloučení z působnosti zákona (§ 3) – pak mohou zprostředkovávat pojištění na základě oprávnění dle živnostenského zákona. V ostatních případech by se jednalo o neoprávněné podnikání. Specifické postavení má pojišťovna, která zprostředkovává pojištění jiné pojišťovny – ta z pohledu zákona není formálně pojišťovacím zprostředkovatelem, ale velká část povinností pojišťovacího zprostředkovatele se na ni přesto uplatní (viz komentář k § 5).

K písm. j)

Zastoupený je souhrnným veřejnoprávním legislativním označením osoby, která při výkonu činnosti poskytování či zprostředkování pojištění či zajištění přebírá veřejnoprávní a soukromoprávní odpovědnost za výkon činnosti osoby jiné, na ni „navázané“ – tj. pojišťovacího zprostředkovatele s oprávněním vázaného zástupce či doplňkového pojišťovacího zprostředkovatele. V pozici zastoupeného může být buď pojišťovna, zajišťovna, samostatný zprostředkovatel nebo tzv. zahraniční pojišťovací zprostředkovatel. Význam zastoupeného se nejvýrazněji projevuje v procesu nabytí oprávnění vázaného zástupce či doplňkového pojišťovacího zprostředkovatele, kdy zastoupený dává pokyn k zápisu těchto

osob do registru České národní banky na základě svého oznámení a deklaruje přitom (na svou odpovědnost) splnění podmínek pro výkon jejich činnosti. Koncept zastoupeného se obdobně uplatňuje také v zákoně o podnikání na kapitálovém trhu, v zákoně o spotřebitelském úvěru a zákoně o doplňkovém penzijním spoření.

K písm. k)

Účelem definice pracovníka je připravit pojem pro úpravu povinností týkajících se potřebné odborné způsobilosti a důvěryhodnosti osob podílejících se na distribuční činnosti pojišťovny, zajišťovny nebo pojišťovacího zprostředkovatele. Opět jde o pojem čerpající z vymezení povinností odborné způsobilosti v čl. 10 (2) pátém pododstavci směrnice IDD. Za pracovníka se přitom považují pouze zaměstnanci, rozšíření o členy statutárního orgánu nebo jiné osoby s obdobnou působností, a dále prokurista, kteří se na distribuční činnosti podílejí přímo nebo jsou za ni odpovědní. Jde-li o nutnost pracovněprávního poměru, staví se tím najisto, že nejde o osoby spolupracující s dotčenou osobou jiným způsobem. Přímým výkonem činnosti se rozumí veškeré činnosti, které naplňují definici distribuce pojištění [více viz komentář k písm. c) až f)]. Definici pracovníka tak bude splňovat, naopak ji splňovat nebudou ryze např. administrativní pracovníci, IT specialisté či pracovníci kontaktních center, kteří nijak neovlivňují obsah pojistné smlouvy ani služeb poskytovaných zákazníkům, resp. nezprostředkovávají pojištění. Odpovědnost za distribuci pojištění nebo zajištění se odvozuje od obsahu příslušných vedoucích funkcí v rámci pojišťovny, zajišťovny či pojišťovacího zprostředkovatele – typicky je tak pracovníkem osoba typu ředitele úseku/útvary distribuce, klientských činností, zákaznického centra apod. Odpovědnou osobou také bude, vzhledem k náplni funkce statutárního orgánu, kterou je u kapitálových společností mj. obchodní vedení společnosti, také člen tohoto statutárního orgánu, jelikož lze předpokládat, že statutární orgán pokrývá celé spektrum činnosti dané obchodní společností, a tedy bude alespoň jeden z jeho členů pověřen odpovědností za oblast distribuce pojištění.

K písm. l)

Pojem „zákazník“ staví především najisto, že je jím už zájemce o pojištění, tedy osoba, která vstupuje do kontaktu s distributorem pojištění se zájmem pojištění případně sjednat. Jinak by bylo sporné, zda již v procesu sjednávání pojištění před uzavřením samotné smlouvy je z hlediska prodeje pojištění daná osoba zákazníkem. Není přitom podstatné, zda zákazník hodlá sjednat pojištění pro sebe nebo pro druhého, dokud jde o pojištění, které může platně sjednat (např. s ohledem na existenci pojistného zájmu dle občanského zákoníku).

Relevantní práva zákazníka se v modelu tzv. flotilového pojištění (§ 4) přenášejí také na pojištěného. Pojem zákazník zahrnuje jak spotřebitele, tak i ostatní osoby sjednávající si pojistnou ochranu (osoby samostatně výdělečně činné, právnické osoby a další). Princip přiměřenosti regulace se tak v zákoně odráží nikoli segmentací klientů, ale primárně na produktovém základě, kdy je vyšší míra ochrany spotřebitele spojena s distribucí svou povahou ryze retailových pojistných produktů (životní pojištění), a nižší naopak u produktů ryze podnikatelských (velká pojistná rizika, zajištění). Zákon též používá nový pojem zajistník, který je analogií pojmu pojistník podle občanského zákoníku. Jeho smyslem je vyjádřit zákaznickou pozici pojistitele ve vztahu vyplývajícím ze zajištění smlouvy (a odlišit ji od role pojistitele při sjednávání pojištění).

K písm. m)

Jde opět o pojem, který odkazuje k vymezení zákona o pojišťovnictví, tedy ke klasifikaci tzv. pojistných odvětví podle Přílohy č. 1 zák. o pojišťovnictví. Pojem životní pojištění tak má práva a povinnosti týkající se distribuce skupiny produktů z pojištění osob, která kryjí rizika smrti, dožití se sjednaného věku či určité životní události, včetně pojištění, která jsou k uvedeným rizikům sjednávána jako doplňková (pojištění nemoci, pojištění úrazu). Jedná se tedy o širší okruh pojištění, než jak plyne z obsahu pojmu životní pojištění ve smyslu občanského zákoníku. Relevantní je pojem zejména pro pravidla jednání, informační povinnosti, požadavky na odbornost a některé další specifické regulace (regulace provizi).

K písm. n)

Prostřednictvím pojmu rezervotvorné pojištění zákonodárce zamýšlel definovat také životní pojištění, které umožňují tvorbu kapitálové rezervy pojištění a její výplatu ve formě odkupného nebo pojistného plnění (vyplaceného pojištěnému či obmyšlenému) na konci trvání pojištění. Zároveň uvedený pojem musí beze zbytku pokrývat pojem „pojistný produkt s investiční složkou“, který je definován v čl. 2 (1) (17) směrnice IDD a k němuž se vztahují některé povinnosti v této směrnici. Směrnice IDD upřesňuje, že nejde zejména o penzijní produkty (v komentovaném zákoně jasně dáno omezením na „pojištění“), a dále že nejde o životní pojištění, u nichž se pojistné plnění vyplácí podle smlouvy pouze v případě smrti nebo ve vztahu k pracovní neschopnosti způsobené úrazem, nemocí nebo postižením (tzv. čisté rizikové pojištění). Komentovaný zákon musí v rámci úplné transpozice pokrývat tento pojem a s ním spojené povinnosti s alespoň stejným rozsahem. Naproti tomu tento pojem není definován tím, že pojistník je nositelem investičního rizika (jak je tomu v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1286/2014 ze dne 26. 11. 2014 o sděleních klíčových informací týkajících se strukturovaných retailových investičních produktů a pojistných produktů s investiční složkou, tzv. nařízení PRIIPs). Pojistník jím tedy být může, ale také nemusí. V praxi pojišťovnictví jde o produkty typu kapitálového, investičního či univerzálního životního pojištění.

K písm. o)

Cílem legislativního zakotvení tzv. skupin odbornosti bylo definovat požadavky na odbornou způsobilost distributorů pojištění (i jejich pracovníků), a to tak, aby nebyly nepřiměřeně široké vzhledem k produktovému zaměření těchto osob, kdy se někteří distributoři zaměřují např. více na sjednávání pojištění osob, jiní na pojišťování podnikatelských rizik apod., a současně aby umožnily požadovat v příslušné oblasti (= skupině) adekvátní hloubku znalostí a dovedností. Institut skupin odbornosti slouží rovněž k vymezení rozsahu oprávnění pojišťovacího zprostředkovatele a je součástí údajů zapisovaných do registru.

Z hlediska vzájemných vztahů mezi jednotlivými skupinami odbornosti platí (což ne plyne z vlastního rozdělení skupin odbornosti, ale až z formulace požadavků na znalosti a dovednosti s danou skupinou související), že v rámci odvětví neživotních pojištění (body 2 až 5) je odbornost skupiny s nižším pořadovým číslem vždy součástí odbornosti skupiny s vyšším pořadovým číslem (tzn. určitá modularita). Uchazeč o vykonání odborné zkoušky tak nemusí v rámci odvětví neživotního pojištění skládat více zkoušek souběžně (více viz komentář k § 57 odst. 3), ale právě jen z jedné, která je „nejširší“. Interpretáční nejasnosti mohou nicméně vznikat v případě vztahu skupin odbornosti dle bodů 2 a 4,

kdy z ustanovení zákona zcela neplyne postup v situaci, kdy zamýšlí distributor sjednávat např. podnikatelská pojištění motorových (a jiných) vozidel. Z hlediska převažujícího účelu a povahy rizik pokrytých pojištěním jde v případě pojištění odpovědnosti z provozu vozidla primárně o skupinu odbornosti podle bodu 2 a až sekundárně o podnikatelský charakter činnosti zákazníka, tedy bod 4. Opačný výklad by také zamenal nutnost prokázat znalosti a dovednosti i z (celé řady) jiných „podnikatelských pojištění“, což by bylo v rozporu se zákonodárcem deklarovaným konceptem „menší šíře, větší hloubka“. Jiná situace ale nastává v případě, že by šlo o sjednání pojištění pro podnikatele, který splňuje kritéria uvedená v § 131 odst. 1 písm. c) zák. o pojišťovnictví. Tehdy takové pojištění naplní definici velkých pojistných rizik, neboť tato definice se odvíjí od jednoznačně daných parametrů pojištěného subjektu, a tedy není již prostor pro zkoumání účelu pojištění. Distribuci pojištění tomuto subjektu bude nutné vždy považovat za distribuci pojištění velkých pojistných rizik podle bodu 5.

K písm. p)

Definice domovského členského státu rozvíjí definici členského státu [viz písm. g)] a je relevantní jednak pro vymezení oprávnění tzv. zahraničního pojišťovacího zprostředkovatele (pojišťovací zprostředkovatel s domovským členským státem jiným, než je Česká republika) a zejména pak pro potřeby rozdělení působnosti k výkonu dohledu nad touto osobou. Oprávněním k činnosti, jež zprostředkovatel získal v domovském členském státě, se rozumí oprávnění k činnosti distribuce pojištění, které je na základě tzv. evropského pasu přenositelné do ostatních (hostitelských) členských států. Zprostředkovatel tak nemusí v příslušném hostitelském státě získávat další oprávnění. Pravidla přeshraniční distribuce pojištění a zajištění jsou výsostně transpoziční a oproti předchozí evropské právní úpravě (směrnice 2002/92/ES) výrazně podrobnější a konkrétnější zejména v úpravě souvisejících povolovacích a dohledových procesů. I přes charakter minimální harmonizace směrnice IDD je třeba mít za to, že rozdělení působnosti orgánů dohledu nad zprostředkovateli pojištění mezi domovským a hostitelským členským státem nelze vnitrostátním právem upravovat odchýlně, a jde tedy o harmonizaci úplnou. Do působnosti domovského orgánu dohledu spadají především záležitosti institucionálního a organizačního uspořádání pojišťovacího zprostředkovatele (včetně podmínek odborné způsobilosti a důvěryhodnosti), hostitelskému orgánu dohledu jsou ponechány zejména pravomoci v oblasti pravidel jednání (včetně pravidel odměňování, srov. § 96).

K písm. q)

Definice hostitelského členského státu rozvíjí definici členského státu [viz písm. g)] a je relevantní pro potřeby vymezení výkonu dohledu nad přeshraniční distribucí pojištění a zajištění, ať už v režimu svobody usazování, či svobody dočasně poskytovat služby (§ 33), a to jak tzv. zahraničního zprostředkovatele distribuujícího pojištění či zajištění v ČR, tak tuzemského pojišťovacího zprostředkovatele působícího v jiném členském státě. Hostitelský stát musí být státem odlišným od domovského, tedy toho, který pojišťovacího zprostředkovatele registroval. Takových států může být i více.

K písm. r)

Úzké propojení definuje zákon o pojišťovnictví jako vztah, kdy jsou dvě či více osob propojeny takovým způsobem, že jedna z osob je přidruženou osobou jiné osoby, a to

přímo nebo prostřednictvím jiné osoby nebo osob. Jinou formou úzkého propojení je situace, kdy jsou dvě osoby ovládanými osobami téže ovládající osoby či když většinu členů statutárních nebo kontrolních orgánů jedné osoby tvoří po většinu účetního období osoby, které jsou ve statutárních nebo kontrolních orgánech jiné osoby nebo osob (s výjimkami). Existence přímé či nepřímé majetkové vazby není rozhodující. Smyslem institutu úzkého propojení je eliminace rizik plynoucích z možného střetu zájmů plynoucích a má svůj odraz v ustanoveních o podmínkách udělení oprávnění, resp. registrace pojišťovacích zprostředkovatelů.

K písm. s)

Podstatou zákonem regulované distribuce pojištění a zajištění je podnikatelská činnost pojišťovny či pojišťovacího zprostředkovatele, jejíž nedílnou součástí je úsilí o dosažení zisku. Předpokladem dosažení zisku je nabývání příjmů, které jsou svou povahou odměnou za příslušnou vykonanou distribuční činnost, tj. za její sjednání (či přičinění se o toto sjednání) či za následnou péči o klienta (správu smlouvy, a to včetně pomoci při případném ukončení pojištění). Odměna distributora má obvykle provizní povahu, tedy bývá odvozena od provedeného obchodního úkonu a hrazena poskytovatelem z části ceny produktu, tj. částí předepsaného pojistného, případně obdobné platby (platba za přistoupení k pojištění u flotilových pojištění). Někdy pak může mít odměna formu přímou, kdy klient platí odděleně za vlastní pojistný produkt (pojistiteli) a zvláště za jeho distribuci (zprostředkovateli). S využitím pojmu odměna zákon transponuje příslušná ustanovení směrnice IDD a upravuje pravidla odměňování zprostředkovatelů a pracovníků (včetně tzv. regulace provizí) a pravidla jednání se zákazníkem (zejména informační povinnosti a výpočet odkupného). Podstatné je, že pojetí směrnice IDD je velmi široké a zahrnuje jak finanční, tak odměnu nefinanční, a dokonce používá pojem „nefinanční výhoda nebo jiná pobídka“. Je tomu tak proto, aby neunikly regulaci složitější ekonomické vztahy, kde dochází k různým kompenzacím a kombinacím výhod, jak je v podnikatelském prostředí běžné. Meze takových výhod stanoví pak § 75 (viz komentář k němu).

Související ustanovení:

§ 5, § 8 odst. 1, § 17 odst. 1 a 3, § 26 odst. 1 a 3, § 47, § 48 odst. 1 písm. a) a b), § 55 až 59, § 70, § 75 až 78, § 80 odst. 8, § 83 písm. e), § 88 odst. 1 písm. a), § 96, § 120 odst. 6, § 122

Související předpisy:

§ 3 odst. 6 písm. j), § 131 Přílohy č. 1 a 2. zák. o pojišťovnictví, – z. p. k. t., – zák. o spotřebitelském úvěru, – zák. o doplňkovém penzijním spoření, – § 2758 až 2872 obč. zák., – vyhláška o odborné způsobilosti

§ 3

Výjimky z působnosti zákona a omezení jeho působnosti

(1) Tento zákon se nepoužije na

- a) **pouhé poskytování obecných informací o pojištění nebo zajištění, nebo obdobných informací o pojišťovnách, zajišťovných nebo pojišťovacích zprostředkovatelích za předpokladu, že účelem takové činnosti není napomáhat sjednání nebo změně pojištění nebo zajištění nebo plnění z nich,**